

Božič delavskega otroka

Pri nas potic, veselja letos ni.
Ob petrolejki trudno v strop strmimo;
brez dela očka je že mesec dni,
le komaj, komaj še živimo.

Bolan je bratec; za zdravila ni
in mamica se stežka, stežka vleče.
Božično drevce prazno — lučka tli
in po pastirčkih splašeno trepeče.

Solze so nam v očeh, a se bojimo,
da v jok planili bi v tej noči sveti.
V drevcesce prazno, v lučko vsi stlimo
v boleči žalosti tesno, tesno objeti.

Sonja Sever

Božične sanje

Ilustriral M. Sedej

Rahlo, rahlo, kakor božji dih je zaplaval večerni veter čez zasnežene holme in gozdove. Nežno, kakor zvonjenje drobnih zvončkov, so zacingljale ledene svečice v vejevju. Zvezdice so se druga za drugo vžigale in srebrn modrikast svit je tajinstveno oblil snežno odejo.

»Civ, civ!« je zatrepetal žalosten glasek skozi tišino. Pod visoko jelko na robu gozda se je onemoglo opotekala v globokem snegu drobna ptičica. Ždaj pa zdaj je zafrfotala in se skušala dvigniti. Toda od jastreba ranjeno krilce je ni hotelo nositi, kakor odlomljeno ji je viselo ob telescu. »Civ, ne morem, ne morem, tako sem lačna!« je bolno začivkala. Mar res ni bilo nikogar, da bi pomagal drobni sinički, ki je vse leto tako ljubko prepevala? —

Zvezdice so sicer z mehкими očesci mežikale z neba, toda kako bi ji prišle na pomoč, ko pa so bile tako daleč, daleč! Tudi veter je ustavil svojo pot, krožil nad onemoglo ptičico in mehko božal njeno perje. Več pa tudi on ni mogel storiti. »Cin, cin!« so žalostno cingljale ledene svečice v vejevju, »naš mali pevec umira, pojdite mu na pomoč!«

A vse zaman, pomoči ni bilo od nikoder. Ptičica je čedalje bolj slabela in končno negibno obležala na snegu, kakor na belem, mrtvaškem prtu. Iz doline se je dvignila srebrna meglica, se rahlo spustila nad ptičico in jo pokrila s prosojnim pajčolanom. Hladni žarki bledega meseca so se dotaknili te čudežne odeje in jo zgostili v prekrasne kristale blestečega ivja. V jelki je žalostno zastokalo in čuvajoče drevo je razprostrlo svoje veje nad onemoglo ptičko.

*

Nedaleč od jelke na malem holmu je stala revna bajtica. Kakor preplašena miška je kukala iz težke snežne odeje. Iz njenih okenc ni sijala lučka, nobena gaz ni vodila do nje. Kdo neki bi tudi obiskoval tako revne bajtarje, kakor sta bila mali Petrček in njegova mama? — Odkar je oče padel v vojni, sta jima bila bolezen in glad edina gosta.